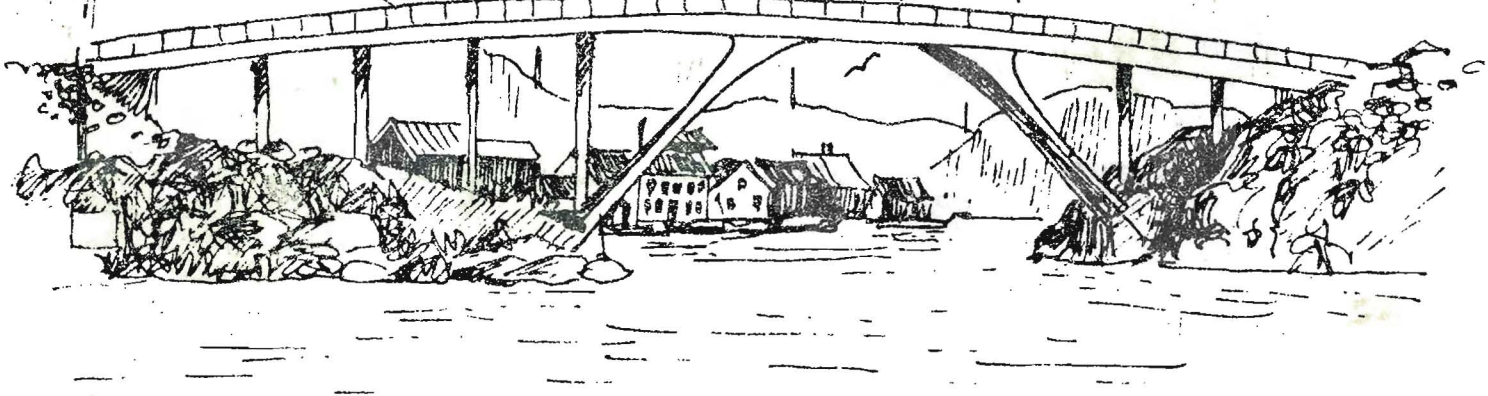

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

Nr. 3 SOMMEREN 1972. 4. ÅRG.

FRIAREAL PÅ SKJERNØY?

Som nevnt i forrige nr. er staten interessert i å innløse deler av Skjernøya, med omkringliggende holmer, til bruk som friareal. Det har, etter første møte, vært holdt to forhandlingsmøter, med et avsluttende møte den 16/8 hvor betingelsene ble drøftet og et endelig tilbud fra staten ble lagt fram for relativt snarlig avgjørelse. Blant grunneierne har det også vært holdt gårds møter på de aktuelle steder og det vil foreligge en avklaring i nær framtid. Områdene det gjelder er Rosnes-skauen, Ytre-Farestad-skauen (hele eller del av denne). Alle holmene tilhørende Rosnes, Nedre og Ytre Farestad unntatt Slettinga og Y.F.'s del av Ryvingen. Ca. 40 grunneiere blir berørt av saken og slik det nå ser ut går de aller fleste inn for at avtalen med staten skal komme i stand. Alle de tidligere rettigheter beholdes av grunneierne, beiteretten er dog begrenset til sauer. Det skal ikke kunne anlegges campingplass i områdene, det skal i det hele tatt ikke kunne bygges noe uten brygger og privéter. Staten vil stå som eier av områdene, men kommunen vil ha oppsyn med dem og påse at reglene for friarealer blir fulgt. Det kan kanskje synes uklokt å frasi seg eiendomsretten til alle disse stedene, men det som bør veie tungt er at de også i framtida skal ligge ubebygde slik som i dag og kunne benyttes som utfartssteder av alle som måtte ønske det. Den erstatning som staten yter, bør være av mindre betydning selv om det er naturlig at en vil forsøke å få mest mulig igjen for å frasi seg eiendomsretten. Og så får vi håpe at en eventuell overdragelse til staten vil være til fordel for alle parter.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Alvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen:
Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Horvold Jenssen.
Adr. 4515 Skjernøysund.
Postgirokonto 42536.

Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen.
Adr. 62 Halden Ave,
Lynbrook N.Y. 11563.
Tlf. 516-599-9292.
Abonnementpris pr. år kr. 6,-
U.S.A. \$ 1.25.

REGULERINGSPLANEN.

En revidert reguleringsplan for Ytre og Nedre Farestad, samt Rosnes er vedtatt i bygningsrådet og har nå i sommer vært lagt ut til offentlig ettersyn og protestfristen er nå ute. (Se Skj.posten nr. 4-70 hvor planen er inngående beskrevet). Forandringene på Ytre og Nedre Farestad er ikke så store. Det er plassert noen hus på begge sider av Kapell-brådet. På N.F. er de trukket noe høyere opp mot Høgevarden og Jenssegvarden og totalt er det innregulert ca. 90 nye hus på de to gårdene. Den påtenkte camping på Y.F. er strøket. På Rosnes innskrenker planen seg til å omfatte den gamle bebyggelse fra hongebrua og nordover. Det er ikke innregulert nye hus, men der vil være anledning til å bygge for de som måtte ønske det. - Når eventuelle protester har vært behandlet og planen vært oppe i bystyret, skal vi komme tilbake til saken.

80 ÅR.

Den 9. aug. fylte Rasmus R. Rosnes 80 år. Han var til sjøss i sin ungdom, men har ellers drevet som gårdbruker og fisker på Rosnes hele sitt liv. Og en ualmind-

delig dyktig fisker har han vært. Det skulle et virkelig uvær til for å holde ham hjemme. Rasmus har alltid vært svært hjelpsom. Jeg minnes da jeg i mine unge dager rødde fiske med min far (vi var forholdsvis sent ute med motorisert farkost) at han kunne kjøpe lange omveier for å taue oss over fjorden, når vestavinden var stri. Ja, det var faktisk noe vi kunne stole på når vi visste han var i nærheten. Det er slik ualvillighet en sent glemmer og jeg vil gjerne herved si ham hjertelig takk. Rasmus har sine tre sønner boende i Oslo og han og hans kone har oppholdt seg der inne i vinter, men i sommer var de hjemme på Rosnes igjen. Vi gratulerer ham med overstått mørkedag og ønsker alt godt i tiden som kommer.

H.K.

Den avgjøert eldste Skjernøymann - her på øya - er Edvard P. Berge som fyller 90 år den 15/10. Edvard kommer opprinnelig fra Skogssøy, men kjøpte gården Bergeneset og flyttet ut der i 1913 og han har siden bodd der og drevet jordbruk og fiske. Bernenes var et av de større bruk på øya og de hadde gjerne 3 kuor samt okse og sauer. Edvard Berge har hatt en rekke offentlige hverv i herred- og skolestyre. Han er freidoles rask og rørig og bor for det meste hjemme sammen med sin sønn Olav. I vinter bodde han en tid hos sin datter Martha på Ormestad. Vi ønsker Edvard til lykke med de 90 år og en lys og god livskveld. Vi vil med det samme få gratulere Sigrid Karlsen, Ytre Farestad, som feiret sine 85 år den 18/8.

NORSK-AMERIKANERE PÅ BESØK.

Vi har også i år hatt noen på besøk fra U.S.A. Vi kan nevne: Ellinor Kristiansen med datter og datter-datter. Mary Vallevik med to unge damer. Schrøder og Ella Jonssen. Harold og Thelma Lima og sønnen David. Peder og Pauline Pedersen. Datter til Aslaug Kjelstad med en venninne.

LITT FISKEPRAT

Sommeren er forbi og høsten står for døren. Skal vi skrive litt om fisket i sommer, må en si at det har vært smått. Laksen ser mest ut til å dø ut. 3-4 stykker har hatt ute kilenote, men fangstene var elendige, bare noen få fisker i hvert garn. En kan nok undres over hva som er galt, men forurensinga av elvene og i sjøen er nok den største årsaken. Når en ser det kloakkvannet som renner ut av Mandalselva er det ille, især de dagene de slipper ut syre fra fabrikkene, da er store deler av Mønsfjorden brun. Tror snaut at laks kan leve i elva de verste dagene, langt mindre at den skal gyte og legge rogn der. Makrellfisket har også vært dårlig, især med snurpenot. Til denne tid er det bare tatt noen

ganske få fangster. Det ser ut som fisken ikke vil inn til land og den stimer ikke, men en time ut på sjøen har det vært gode fangster på dorg, enkelte dager opp til 500 kg. på en-manns båt. Inne på boan og ved land har det i sommer bare blitt steikefisk og snaut nok det. Men nå i aug. er den kommet også her og den luter godt på riple tidlig på morgenen.

Så nå det skrives litt om krabben. Den har vært veldig god i år, ganske full og nesten ikke vasskrabber. Mange har teiner ute for å få seg et herlig krabbe-måltid, eller de selger dem på laget eller til turister. Et par tre stykker fisker også ål og enkelte dager er det bra fangster og prisen er kr. 11 pr. kg. og det må en si er godt betalt. Ellers er det lite av annen fisk. Til og med små-seien har det vært vanskelig å få tak i. Den står vel i dypa og kommer ikke opp før vannet blir kaldere.

HILSEN FRA TIBATI, KAMERUN.

Mange sjøfolk tenker med gru på havnebyen Douala innerst i Beninbukten på Afrikas vest-kyst. Den er kjent for å være en av de varmeste og fuktigste havnebyer i verden. Fulst så ille har vi det ikke her i Tibati. Likevel viser gradestekken i skrivende stund 35 gr. og ganske høy fuktighetsgrad. Tibati ligger på en høyslette 800 meter over havet og ca. 70 mil inn i landet fra Douala.

I denne landsbyen med ca. 6000 innb. har vi hatt vårt hjem de siste fire årene. De første misjonærene kom hit i 1925 og begynte arbeidet. Byen er fra gammelt av en muhammedansk høyborg. Den muhammedanske kongen har ikke alltid vist forståelse for kristen misjon. Derfor har området vært en ganske stor arbeidsmark, med tildels direkte forfølgelse av de kristne.

I 1960 ble den Evangeliske Lutherske kirke i Kamerun stiftet. Et resultat av norsk og amerikansk misjonsarbeid. Dette er i dag en selvstendig kirke med afrikansk ledelse. Det er denne kirke som kaller misjonsprestene til tjeneste og plasserer den. Vi ble av kirken kalt til å arbeide i Tibati-distrikt. Mitt arbeid består i å ha tilsyn med alt arbeid i distriktet, samt å nå videre ut til de landsbyer hvor vi ennå ikke har fått inngang. Her er 30 menigheter som venter besøk av misjonæren regelmessig. Og når avstandene er lange og veiene elendige kan det bli mange dager borte fra familien.

Men disse turneene ute i distriktet kan være en virkelig opplevelse på mange måter. Her treffer man afrikaneren i hans hverdag. Jeg overnatter i deres hytter, som er en jordhytte med gresstak, og prøver så langt det er mulig å spise deres mat. Enkelte ganger hender det nok at en norsk nave reagerer litt på kosten, men bordfelleskap betyr meget for en afrikaner. Et samvær rundt bålet med afrikaneren i tropenatten er minner for livet. Tam-tam trommen akkompagnerer sangen. En liten flokk har funnet det etige lys midt i natten.

Sommeren er forbi - og høsten står for døren. Så det gjelder igjen å ta fatt på arbeidet i vår forening her ute. Som det ellers har vært om sommeren, har virksomheten vært heller liten. Blant annet har det vært et stevne som Agder indremisjon arrangerte, flere turer og to turer. En teit-tur til Fjrdnavannet i Kongsno, og en fisketur til Vengelsholmen. Der var det lagt opp til fiskekonkurranse hvor det ble delt ut premier til de som hadde den beste fiskelykke. Men det ble også en trøst til den som fikk den minste fisk.

Torsdag 24. aug. ble det holdt generalforsamling på kapellet. Det var godt framnøtte og lillesalen var stort sett fullsatt. Sak: Forandring og oppussing av storesalen. Det er mange år siden det er blitt gjort noe med denne - veggene er trekkfulle og vinduene blåser og regner det rett i gjennom, og hele salen er malingsliitt. Malermester Alf Kjar har tidligere vært kontaktet og har vært ute og laget en plan, som han la fram på møtet. Kjar har stor erfaring med opp-pussing av kirker og be-dehus. Planen går i korte trekk ut på: Å kle vegger og tak med plater - fortrinsvis gipsplater - de disse er helt døde og vil ikke sprekke i skjøtene. Å legge isoporplater under platene på veggene som isolasjon. Å legge en list ca. 1 1/2 m. fra gulvet og en pen panel under denne. Å sette på innervinduer med litt kulørt glass. Å male benkene, slipe og lakke

gulvet. Å høve taket over alteret og likeledes korbuca. Vedtak: Det ble sket stort sett enighet om å foreta de arbeider som ble foreslått i storesalen. Det var også flertall for å gå til en forandring inne i koret (hvis det teknisk lot seg gjøre), men her var meningene mer delte. Styret skulle innhente prisoverslag som vil legges fram for et nytt møte hvor det endelige vedtak vil bli tatt. Det er vanskelig å si hvor mye det vil komme til å koste, men vi må vel regne med et sted mellom 30 og 50.000, ja, kanskje mer også, selv om mye kan gjøres på dugnad. Vi har jo også planer og et utbygg til garderobe og teaklett og søknaden om kirak er oversendt fylkesmannen til avgjørelse. En del av gjerdet rundt hagen er tatt bort, da det nesten var rustet i stykker og nytt flet verksgjorde vil bli satt opp i løpet av sept. Maling av kapellet utvendig er påkrevd, men er blitt utsatt til det ble avklart hva vi skulle gjøre med vinduene. Så har vi også planer om nytt orgel. Som det vil framgå er det en hel masse som må og bør gjøres med kapellet for å få det i den stand vi gjerne vil ha det. Det kan ikke uten store pengebeløp og innsats fra befolkningen. Det er mulig kommunen vil yte en viss hjelp, men vi regner med å måtte oppta lån. Vi har dog stor tiltro til folks gavmildhet og er det Skjærngyfolk eller andre som er glade i kapellet også utenom Skjærngya som kan tenke seg å være med å hjelpe, er vi selvsagt takknemmelige for det. Eventuelle bidrag kan sendes til formannen i ungdomsforeningen, Sigurd Ålvik

Lørdag 2. sept. hadde vi samling og festen og da tar arbeidet for alvor fatt. Hva resten av dette år vil bringe, vet vi ikke, bare det at vi må fortsette å be og arbeide og stole på Hans løfter. Han er trofast som har kalt oss, og Han vil og være det.

DET VAR I KRIGENS TID (12)

En radios historie i krigsårene.

Forset. fra forr. nr.

En ny plan fødtes på kort tid, her var jo ingen tid å miste. Jeg drog til Bergsdalen. I den store bua var der lager av tomme tønner som bruktes for salting av makrell. Fant fram en og drog til Bårdsbekken med den. Så ble radioen pakket sammen med halm ned i og lokk og jur slått på. Nå lå den der tett og godt. Dro så i dyp snø over til østsiden av Resnes, nærmere bestemt Kalvehaven. Den ble gravd ned i en meterdyp snøforn og så var det om den kunne bli der til faren var over for denne gang. Sporene i snøen var det umulig å slette ut. - Christen var nå en slags vaktmann den første tid etter flyttingen. - Så var jeg uten noen kontakt med den frie verden. Dager, uker, ja måneder gikk - taus var en god venn. Passerte ofte forbi med motorbåt og hadde da utkikk for å se om der viste seg noen tegn til tønna. - Det begynte å våres og snart måtte "bamsen" ut av hiet sitt. Så en dag vi passerte forbi viste første tegn til en tønnekant seg over snøen og et par dager etter fant vi det best å grave den opp. I båten med den og hjem til sin plass bak pyntehåndkleet. Den ble prøvd og låt helt fint. Mangen en oppløftende stund gav den oss, og når vi så fikk høre de kjære stemmene fra London som f.eks. kongen, Øksnevad, Worm Müller med flere, ja da var det som vi ante freden i det fjerne. Optimismen levde jo tross mange skuffelser.

Radioen var nå flittig i bruk, men med mere forsiktighet. Det gjalt å være mer forbeholden med nyheter, forholdene var jo temmelig gjennomsiktige. Og nærmeste naboer i Bungaloven var så visst ikke omgangsvenner, så lyden måtte dempes.

Vi gjør et hopp. Det er i slutten av 1942. Luften dirrer av spenning. Så en dag brister boblen, majer Laudals organisasjonen sprekker. Der er fare på ferde også her på øya. Allerede lillejulaften har vi igjen de uniformerte herute. Denne gangen er det arrestering. Jeg avsted til fjøset for å hente en sekk, radioen må ut av huset. Da jeg kommer tilbake møter Sigrid meg med: "Nå er de inne hos German". Arrestasjonen forstår en jo, men ingen ransaking. Så det ble til at radioen ble stående, men kilt så langt inn under raftene som det gikk an. Stemningen var tung og dyster i huset. German var tatt med, det verste kunne hende.

En av juledagene fikk vi besøk av Sverre Nikolaisen fra Lunde, vest for Mandal. Han hadde hørt om liva som hadde hendt hos oss, og visste også at jeg hadde radio. Han var svært taus der han satt og samtalte med oss i stua. Men da han skulle gå, sier han: "Jonas, kan du ikke følge meg bortover, jeg har båt i Bergstø, har syklet dertil". Jo, det var greit, vi gikk ut og bortover veien, så sier han: "Nå sitter dere hardt i det, har tenkt på om du ville overlate radioen til meg. Min er nemlig i ustand, så har du ikke det å frykte at de skal finne radio hos dere hvis der skulle bli ny undersøkelse. Jo, jeg måtte medgi at det var en løsning, men tungt å tenke på å skilles fra en så god kamerat.

Det ble så avtalt at over nyåret skulle jeg pakke radioen i kassen og kamouflere den som kaniner S.H. skulle få fra meg. Reisen skulle gå med "Fløtebåtta", skøyta til Paulus, Amot og German. Dro tidlig en januar-morgen med "kaninene" ned på krambubrygge - en tung gang. Plasserte den på dekk opp til skansokledningen på den side jeg visste vendte mot elva, når den landet ved Lønnes brygge. Baktanke var der ved denne plan. Det hadde vært kontroll på skøyta før, da etter ulovlig salg av fisk til venner og kjente. Hvis slikt noe skulle vise seg å være i Sarvannet, var det bare å smyge kassa over rekka og ned i elva. Det var ingen ombord som ante at det var radioen jeg

hadde i kassa. Satt hele tiden på dekk og vaktet et kostbart klemedie. Overleveringen gikk fint. Sverre Nikolaisen var der med motorbåten straks etter skøyta hadde lagt til brygga.

Så var det en kar som fattig og trist i humør som drog hjemover på ettermiddagen. Skulle ikke få hilse på kameraten før krigens slutt. Men hadde i bakhånden tilsyn med en bortgjemt radio til Selmer Knudsen som lå i en tønne i Bergsdalen. Den ble det som fredsdagen i mai 1945 fikk bringe oss det lenge etterlengte gledens bud.

Jonas K. Gabrielsen.

FRA U.S.A.

VI HØRER:

- .. at vi har mange octoganerians her i landet.
- .. at Thomas Valvik fyller 64 år i januar 1973.
- .. at Thomas i mange år var ansatt som superintendent ved Ztna Construction Corp. i New York og mangfoldige er de emigranter som i Årenes løp fikk sin første jobb i Amerika gjennom Thomas. Han har nå forlenget trukket seg tilbake fra aktivt arbeide og dyrker sine hobbyer som gartner og brodering i sitt hjem i Yonkers, New York.
- .. at hans søster Thomally, som er bosatt i Clifton, New Jersey, feirer sin 87-års dag den 10. oktober 1972.
- .. at Tiedeman Pedersen var født på selveste juledagen, 25. des. 1886, og til neste jul kan han da feire sin 86-års dag.
- .. at på Long Island har vi Ananda Jensen (født Karlson) som blir 87 år i november 1972.
- .. at alle disse har slitt sine barnesko på Skjernøya og senere i livet fant deres yrke og deres hjem i good old U.S.A.
- .. at Skjernøyposten ønsker dere alle en lykkelig og velsignet livsaften.
- .. at sent en kveld i juli ringte telefonen i (2 Malden Ave. Det var Theo. som var på "Fransk visitt" til U.S. og ville banke på. Den America, den America.
- .. at Kevin Dyrstad er tilbake til kjøttgrytene på Long Island i god behold, etter en lengere tjeneste i Viet Nam. Kevin ble avmønstret med Purple Heart medaljen.
- .. at hans bror Arnold fikk nettop sin eksamen fra High School.

AUGUST

En forunderlig og overordentlig våt og senere varm sommer dapper av. I følge kalenderen er vi nesten halvveis mellom solhverv og jevn dags. Den tidlige Goldenrod og den første hvite Asters står i full blomst. Sola kommer ikke opp før kl. 6 (sommer-tid) og her er en merkbart forandring i dagens omfang.

For kort tid siden syntes sommer en å være endeløs, regnet til tross. Ja, selve dagen syntes å være endeløs. Mark og eng full av frodig kløver og smørblomst. Trær fulle av Gullpirol, Kardinal og trost. En svulmet elv full av fisk. Morgenen full av dug og hemmelighet. Hagen full av ugras som var min jobb å fjerne, men grassing og andre kjedelige jobber kunne vente. Sommeren kunne ikke vente, så nå er det august.

Fra våre barndomsdager minnes vi august som en annen slåtteepp og den deilige lukt av nyslått tpe, solvarme blåbær og syltet gresskar. Vi minnes august med skarpe skrik av en on-notes sommorsang fra et gress-strå mellom to tomme fingre.

Men likesom skog-gresshoppene (the crickets) som snart vil begynne sine aftenkonsserter, vet vi at en merkelig sommer også har en ende.

17. MAI I CALIFORNIA.

Syttende mai i dag, sa jeg til meg selv, og tankene gikk hjem, hjem til Norge og Skjernøya og til den tid jeg var barn og gikk i tog. Slik begivenhetsrik dag. Vi fikk gjerne noe nytt så vi så fine ut. Det var jo svært vanskelig å vente helt til kl. 1, da toget gikk fra Valvik. Slik en lang formiddag, vi var ferdige tidlig på morgenen. Sløyfen i rodt, hvitt og blått hang vi på. Så var det om vi hadde mange maiblomster spart fra årene før, alle skulle på. Endelig sa mor vi kunne gå, og med flagget i hånd drog vi avsted. Det siste vi hørte var mor rope: "Ikkje løp så du ska dette å slå hål på hosan!"

Jeg har aldri møtt en nordmann i California i alle de årene jeg har bodd her, men der må være norske folk ekkeplass. Der er den Norske sjømannskirke i San Pedro, de må da vite om dagen blir feira på en eller anna måte. Jeg ringte dertil. Joda, svarte en dame på litt Kristiansands-dialekt, vi skal ha en liten Barneparade på Nelsons Field kl. 1. Hvor er den plass? Jo, kjør ned Hamthorn st. til Pales Herdes Dr. Nord, kjør til høyre med den hvite steinen. - Dette var klart som nodder. San Pedro er som til Farsund fra Mandal, og Pales Herdes nord for det. Jeg takket og hang opp. Ringte min datter. Går du med i 17. mai-tog i dag? Kle barna fint, så lenter jeg deg. Det var som å kjøre til Kristiansand først. Studerte kartet og avsted bar det.

Kom endelig til Pales Herdes Dr. Hvor er den hvite stein montro? Det er bare steiner overalt. Jeg fant et posthus, de må vite hvor Nelsons Field er. Jo, kjør sånn og sånn så finner du det. Det var bare en 10 min. kjøring til vi så noen små norske flagg som viftet så fint i vinden. Vi fulgte dem ned veien hvor det var busker, trær og blomst på begge sider, gid så vakkert. - Der er postkassen med Nelson på, flere biler var parkert, vi fant plassen.

Det første vi så var noen barn i 2-3 års alderen i en slags bunad. Hver bar et lite norsk flagg. (Det var nå mere brukt til å stikke hverandre med). De var stilt opp 2 og 2, de skulle gå i tog på et jorde. Noen av de yngre mødre snakket norsk på forskjellige dialekter og barna svarte på engelsk. Babeloniens forstyrrelse, tenkte jeg. Tok min datters sønn, 3 år, i hånden og gikk med i toget. Han er en lys-håra gutt og ser svært norsk ut. Tenk gå i 17. mai-tog i California. Der var vel en 20 barn og det samme voksne. Totte ble tatt på kryss og tvers. Ingen synging da der var musikk fra en høytaler, men hurra, hurra hørtes gang på gang. Mormor du må rope, sier lille John. Hva skal jeg rope? Hurra, hurra ropte han. Dette var fint. Folk gikk sent, jordnet var lite så vi gikk rundt to ganger. Det tok vel en 15 min.

Nå skal vi heise det norske flagget og så synge "Ja vi elsker" sa lederen. Jeg fant senere ut at det var sjømannspresten. Tårene trillet på flere enn mitt kinn da flagget ble heist ganske sakte og "Ja vi elsker dette landet" ble sunget så det ljomet. Så sang vi "Fagert er landet du oss gav". Den ble ikke hørt så vidt. Folk hadde mere enn nok med å svelge klumpen i halsen. Hver tenkte på sitt og sine. Sjømannspresten talte så for dagen. Han begynte med å si: 17. mai, slik en stor dag for oss nordmenn. Hva land man enn er i blir 17. mai feiret av hver en norsk sjømann. så vel som hver nordmann. Enten en er alone eller sammen med andre går tankene tilbake til Norge. Vi sang som barn, "17. mai er vi så glad i," kan dere huske? Han fortsatte med å forklare fargene i det norske flagg og korsot derpå. Hjemmi i Norge visste alle hva det mentes når de voksne sa 3 x 3 hurra. La oss si det samme nå. Folk ropte høyt hurra, det var fint, de kunne sikkert høre det i Norge. - Så fortalte presten om skolegutten som bare tenkte på at 17. mai er snart her. Det var i regnetimen, læreren spurte Ole hva 3 x 3 var. Hurra, svarte Ole. Presten sluttet med å si: Så gleder vi oss til brus, kaker og sånt. Ikke minst til en varm pølse, la oss forsøke den. - Benker, stoler og bord var satt rundt, folk spiste og lo. Det gikk på engelsk og norsk. Så var det å gå rundt å hilse på hverandre. Hvor kommer du fra? Jeg kommer fra så og så plass som

Hammerfest, Oslo, Telemark o.s.v. To damer var i Telemark-bunad, ellers var det halvt om halvt. Hardangersøm på forkleet, ei sølje eller to, alt ble beundret. Jeg stod ikke tilbake der takket være Anna Berge som sydde Hardangersøm både til forkleet og til blusen. Sølja og øreringer fikk jeg av damene der hjemme. Det skjønnne emalje-armbåndet tante Thala gav meg ble beundret. Jeg følte meg rent kry. - Jeg måtte hilse på presten. Jeg hører litt Kristiansandsdialekt, er det Søgne? spurte jeg. Nei, Flekkerøya, og sa sitt navn som jeg dessverre ikke kan huske. Du er nere vest, er det Mandal? Nei, Skjernøya. Ja så, jeg har vært der flere ganger. Var der for en 10 år siden og holdt tale på juletreffesten. Var ditt navn Kristiansen? Nei, Jacobsen. De jeg traff var bare Kristiansen's. Vi har noen Syversen's, Jenssen's og Pedersen's også mente jeg. Hva da på Flekkerøya? De har Andersen's, Nilsen's o.s.v. Ja det var så. - Så kom en lys-håra guttunge hen: "Pappa, kan æ få ei pølse?" Jeg gikk med videre og inn i huset som var åpent. Der hang billeder av skip på veggene. Alt tydet på en sjømann, nå i havn. Så ble det lekning for barn og voksne. De lopp i sekk og med egg. Senere skulle de ha fotballkamp. Jeg hadde lang vei hjem og fikk dessverre ikke sett dette. Å ja, den hvite steinen så jeg på utkjørsla. Den var på størrelse med steinan i Rosnesjordan. - Min mann trodde visst jeg var gal som hadde kjørt rundt slik for å gå i tog. Du kunne fortære ha reist til Norge, mente han. Her må jeg fyre til. Så urolig det er i verden nå, ikke minst i Amerika, er det herlig å vite en kan enda finne en plass med latter, smil og sang og hvor barna kan springe rundt i fred.

Med hilsen

Lilian Boyle f. Jacobsen.

26. mai 1972.

Vil gjerne sende en liten hilsen gjennom Skjernøyposten til alle mine kjente og kjære på øya. Det var så gildt å være på øya igjen, sammen med min datter Sylvia og hennes datter Janice, som er 8 år. Janice likte Skjernøya bedre enn Suffern, New York, der hvor de bor. Det er jo en veldig stor forandring på øya med nye hus, brua, biler og ruta som gjør det så lettvisnt og fort å komme til Mandal. Vi skulle jo hjem og besøke min mor, Enanda Olsen, som er på aldersheimen i Ulvogjelet. Hun feiret jo sin 90-års dag i april. Vil gjerne takke dere alle som husket på henne med gaver, blomster og kort i anledningen. En særskilt takk til min onkel, German Gabrielsen, fordi vi fikk bo hjemme hos han mens vi var hjemme på øya. Han gjorde alt det han kunne for at vi skulle ha det hyggelig og greit mens vi var på Ferøstad. Også takk til

alle dere som kjørte oss rundt på land og strand i bilene. Dette har vært en alle tiders tur til øya.

Hjertelig hilsen

Elinor Kristiansen.

Det hender dessverre av og til at vi kommer litt i utakt med årstidene med hensyn til forskjellige innlegg. Dette kan skyldes to ting; Enten at innleggene kommer redaksjonen for sent i hende til den aktuelle utgave, eller at vi ganske enkelt ikke får plass. Vi kan bare beklage. Men la endelig ikke dette hindre noen i å skrive til oss. Vi trenger og ser fram til en hilsen fra så mange som mulig av våre lesere og vi skal gjøre vårt beste for å få med mest mulig i den rekkefølge det kommer inn. Var bare vennlig å la oss få det så tidlig som mulig.

Red.

HILSEN FRA KAMERUN - fra s. 3.

- Misjonæren må videre, der er flere byer på savannen som venter besøk. Veien er ikke lenger vei, men en sti. Land-Roveren kumper videre over stikk og stein. Det går over bekker og mindre elver. Til slutt må selv en sterk firehjuls-dreven bil melde pass og vi må ty til de trofaste apostlenes hester. Etter tre mil til fots videre inn i skogen, finner vi landsbyen og den ventende menighet. De kan ikke vente lenge før evangelisten slår på den hule trestammen og kaller sammen til møte. Måneder er gått siden de sist hadde besøk, og nå må de ha mange og lange møter. Vi blir i byen et par dager før reiseruten tvinger oss videre. I tillegg til alle menighetene har jeg også 6 skoler å ha tilsyn med. Barnene gløder seg over besøk. Lærerne trenger oppmuntring i arbeidet.

En misjonærs hverdag kan være lang og slitson, men du verden hvor interessant og rik på opplevelser den kan være. Rike opplevelser som man går glipp av i et moderne sanfunn.

Om en måned forlater vi vår arbeidsplass her i Tibati for å sette kursen mot Mandal. Fire rike år har vi fått her ute, og vi håper på fortsatt flere slike år her i Kamerun. Men først et opphold i gamlelandet sammen med familie og kjente. En fisketur på Mannefjorden kunne være en god avveksling fra Afrikas stekende sol. Vi sender dere alle kjente og ukjente en hjertelig hilsen, og på gjensyn til sommeren.

Hilsen Else-Marie og Per Ivar Farestad
D.F. 9, Tibati, Cameroun.

Og vi sier takk for hilsenen og ønsker dere god ferie i Norge. Red.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Arbeidet med telefonen er nå ferdig. Det er blitt 25 nye abonnenter på øya. Med hensyn til navnene viser vi til forr. nr. 5 stk. er ikke kommet med i den nye katalogen og vi skal gjengi disse, og be om at de må bli tilføyd. Bent Ortenes 68615, Petrea Farestad 68618, Arnfinn Syvertsen 68612, Martha Berge 68614 og Sigurd Alvik 68611.

Det var i år 7 nye skolebarn fra øya som åpnet dørene til lærerensaler på Imo skole. De er: Trond Helge Abrahamsen og Synsve Christensen, Valvik. Geir Abrahamsen og Lena Vinje, Dyrstad. Reidun Berge, Berge. Torn Henrik Jenssen, Nedre Farestad og Randi Gundersen, Ytre Farestad.

Barnedåp i Kapellet 30/7. Foreldre: Anne Marie og Ivar Syrdahl, Nedre Farestad. Barnets navn: Herete. 27/8. Foreldre: Henry og Gerda Solveig Abrahamsen, Dyrstad. Barnets navn: Alf Gunnar. Foreldre: Norman og Esther Vågsvoll, Rosnes. Barnets navn: Gry Anne-Stine.

Så vil vi gratulere Bodil og Olav Aalvik med nytt hus som de har bygd i Valvika og som de flyttet inn i 26. aug. med sine to barn. Vi vil ønske den velkommen tilbake til øya.

Fire av øyas jenter gifter seg. Else Berge, Farestad og Kjell Grøsfjell, Stavanger ble viet i kapellet den 28/7. De vil slå seg ned på Bryne.

Elin Vatnestrøm, Farestad og Rolf Mathisen, Farsund giftet seg 8/8 i Farsund hvor de også kommer til å bo.

Torkild Kristiansen, Farestad og Trond S. Berg giftet seg den 19/8. Vielsen foregikk i Mandals Kirke.

Anne Aalvik, Valvik ble viet i Mandals Kirke til Jon Solheim, Fyrde i Sunnfjord 2/9. De har kjøpt seg hus ved Hafrsfjord. Vi gratulerer dem alle hjerteligst.

Vi vil også gratulere Arne Kristian Pedersen, Skjærneysund som i sommer forlovet seg med Tove Trøgde, Drammen.

Den 3/6 var det dugnad på skolehuset. Det var begge de store skolestuene som fikk en grundig vask og det trengtes i høy grad. Damene serverte kaffe og kaker på kvisten.

Et par dager senere var det dugnad på kapellet. Det gamle gjerdet på n. og n.v.-siden av plenen ble fjernet og det vil senere bli satt opp nytt fløttverksgjerde. Plenen på s.v.-siden av veien, hvor de store granstubbene var blitt fjernet, ble spådd opp og jevnet ut.

I begynnelsen av juli ble det arrangert loppemarked ved skolehuset. Det fine været hadde lokket massevis av folk fra nær og fjern tilstede. En mengde ting kom under hammeren, fra kjøleskap, båt og møbler til garnkuler og gamle malerier. Ivar Jacobsen hadde vervet som auksjonarius, et verv han greide med glans. Damene solgte kaffe, brus og nystekte vafler. I det hele tatt et morsomt tiltak.

Peder Pedersen som var hjemme fra Amerika i sommer, var ivrig på sjøen, opp kl. 3 om natta og ut og drog makrell. Og han fortalte at han drog 15 stk. i slengen, de kom som et perlekjode opp av sjøen. Sprekt gjort av en 80-åring.

Vi har i sommer hatt rene invasjonene av turister til øya. Man må vel si at biltrafikken har vært veldig, især i helgene. Mange nasjoner er representert, men av utlendingene er det nok tyskerne som leder og de var ganske frokke noen av den. På Dyrstad var det noen tyskere som kom med spade på nakken og spadde opp grantrær og einerbuser med rota og de tok også med seg store torv med bjørnemos. Også påske- og pinseliljer ble spådd opp. De hadde stått litt avsides i jordkanten, og hullene i jorda var det eneste som viste hvor de hadde stått. Dette er jo orgerlig da eierne har plantet granene og blomstene med sine egne hender, og så blir de stjålet og tatt med til Tyskland. - Lurer på om det er begynnelsen på Fellesmarkedet?

Også til Amerika går det trafikk. Vi hørte at Theo hadde hatt en snartur over. Også Inger Lise Anonsen reiste over midt i aug. Hun skal arbeide i Virginia ca. 1/2 års tid.

Reidar og Betty (f. Dyrstad) Hagen og deres lille datter skal flytte til Skjærnesya. Forløbige skal de bo hos hennes mor på Dyrstad, men de planlegger å bygge hus ved Stemmyra på Dyrstad. Betty driver i frisørfaget og har overtatt Fleur frisørsalong i Mandal, som hun skal drive.

To nye båthus er kommet opp i det siste. Ett for Per F. Dyrstad og et dobbelt et for Torleif Tørresen, Farestad og Arian Fredrikson, som bor i Mandal.

Et film-team har i sommer holdt til ute på Ryvingen fyr. 12-15 stk. med skuespillere og teknikere. Det er Kjell Askildsens bok 'Omgivelser' som er blitt filmet. Handlingen foregår på et fyr og alt som ikke kunne filmes i studio ble tatt opp der ute.

Eugen Holvik er stilli going strong. Tross sine 86 år reiste han nå nylig på tur til Egypt. Vi håper på et referat når han kommer tilbake.

Den 25. sept. går vi til et valg som vil være det mest avgjørende i Norges historie, ihvertfall siden unionsoppløsningen i 1905. Her må enhver ta det standpunkt som han mener gir den lille mannen og kvinnen best. Altså landet som helhet og ikke bare forskjellige grupper og yrker. Det er et uhyre viktig valg. Enhver må vurdere saken nøye og ut fra sin egen overbevisning forsøke å finne ut hva som er rett og best og i følge dette gjøre sitt valg. Men fram for alt, møt fram og stem!

Kort resymé av sommerværet: Dårlig forsommer helt fram til midt i juli, så 14 dager drønmøvær, igjen mye regn, men en fantastisk siste halvpart av august. Vi håper på fin høst og ønsker vel møtt igjen i julenummeret.